

Oğlan ve Kerkenez

Çınar BİBER

Ođlan ve Kerkenez

Çınar BİBER

Her sabah ođlan hardal sarısı yağmurluđunu ve kırmızı lastik çizmelerini giyerdi. Defterini ve kalemlerini bez çantasına koyardı. Sonra çimenli tarlaların kenarına yürürdü. Açık kahverengi teni, kısa kıvrıcık siyah saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Sessiz ve sabırlıydı, yaban hayatını izlemeyi çok severdi.

Tarlaların üzerinde bir kerkenez gökyüzünde asılı kalıyordu. Bir güvercin büyüklüğünde küçük bir doğandı. Kanatları uzun ve sivri, kuyruğu yelpaze gibi açılmıştı. Oğlan onun havada neredeyse hiç kıpırdamadan duruşunu izledi. Kanatlarını kıpırdatmadan nasıl bu kadar dengede kalabildiğini merak ediyordu.

Ođlan düz bir kayanın üzerine oturup defterini açtı. Kerkenezi hızlı ve dikkatli çizgilerle çizdi. Kuşun pas kahverengi sırtında koyu benekler, soluk krem rengi göğsünde çizgiler vardı. Gagası ve ayakları keskin sarıydı. Ođlan kalemiyle tüyleri gölgelendirdi. Bekledi ve izledi, ama kerkenez aşağıya dalıp inmedi.

Gün be gün oğlan tarlaya geri döndü. Bazı günler kerkenez oradaydı, bazı günler değildi. Her seferinde oğlan sessizce bekledi. Rüzgârda dalgalanan çimenleri çizdi. Yonca kemiren bir tavşanı çizdi. Bir çiçeğin yanında vızıldayan bir arıyı çizdi. Defteri çayır canlılarıyla dolmaya başladı.

Bir öğleden sonra, gümüş grisi saçları düzgün bir topuz yapılmış orta yaşlı bir kadın patika boyunca yürüyerek geldi. Koyu yeşil bir hırka giymişti ve ince gözlükleri vardı. Hırkasına küçük, kuş biçiminde bir broş takmıştı. Oğlanın çizim yaptığını görünce durup izledi. "Ne çiziyorsun?" diye sordu yumuşak bir gülümsemeyle.

Oğlan ona defterini gösterdi. "Kerkenez," dedi. "Günlerdir onu izliyorum, ama bir türlü aşağıya inmiyor." Kadın havada asılı duran kuşa baktı. "Sabır," dedi. "Kerkenezler sabırlı avcılardır. İzlemeye devam et, harika bir şey göreceksin." El sallayıp yoluna devam etti.

Ođlan izlemeye devam etti. Kerkenezin kanatları hızla çırpılırken başının nasıl hiç kıpırdamadan durduđunu fark etti. Kuşu birçok duruşta çizdi. Havada asılı dururken, süzölürken ve bir çit diređine tünerken çizdi. Başka kuşları da çizdi: yükseklerde öten bir tarla kuşunu, çimenlerde salınarak yürüyen bir kargayı. Kalemı giderek daha hızlı hareket ediyordu.

Sonra güneşli bir sabah kerkenez havada asılı duruşunu değiştirdi. Gövdesini yana yatırıp taş gibi aşağıya düştü. Oğlan nefesini tuttu. Kerkenez uzun çimenlere kondu ve orada kaldı. Yeniden yükseldiğinde gagasında küçük bir şey vardı. Oğlan anladı: kerkenez baştan beri avlanıyordu.

Oğlanın gözleri kocaman açıldı. O anı hızla çizdi: avıyla yükselen kerkenez, kanatları ardına kadar açık. Konduğu yerde eğilen çimenleri çizdi. Yere düşen gölgesini çizdi. Artık kerkenezin nasıl avlandığını biliyordu. Sabrı karşılığını vermişti ve bunu kendi gözleriyle görmüştü.

Ondan sonra oğlan her gün geldi. Sayfa sayfa çizimlerle doldurdu. Kerkenezin oyuk bir ağaçtaki yuvasını çizdi. Yumuşak beyaz tüylü yavru kerkenezleri çizdi. Fareleri, böcekleri ve kelebekleri çizdi. Defteri çayırın yaşamıyla doluydu. İşiyile gurur duyuyordu.

Bir gün gümüş topuzlu kadın geri döndü. Kendini yakındaki bir doğa müzesinin küratörü olarak tanıttı. Oğlanın defterini görmek istedi. Sayfaları çevirdikçe gözleri büyüdü. "Bunlar harika," dedi. "Bunları çayır yaban hayatı sergimizde göstermemize izin verir misin?" Oğlan neredeyse konuşamıyordu. Başını salladı.

Sergi günü geldi. Oğlan en iyi gömleğini ve kırmızı lastik çizimlerini giydi. Çizimleri müzenin duvarlarında asılıydı. Kerkenezin havada asılı duruşu, dalışı ve tünemişiyi vardı. Tavşanlar, arılar ve çiçekler vardı. İnsanlar etrafında toplandı, parmaklarıyla işaret edip gülümsediler. Oğlan sessizce durup onları izledi.

Küratör kısa bir konuşma yaptı. "Bu çizimler bize çayırlarımızın gizli yaşamını gösteriyor," dedi. "Bize sabırlı olmayı ve dikkatle bakmayı hatırlatıyorlar." Herkes alkışladı. Oğlanın kalbi mutlulukla doldu. Ailesinin gülümsediğini gördü. Başka çocukların çizimlerine hayranlıkla baktığını gördü. Kendini gerçek bir sanatçı gibi hissetti.

Küçük bir kız yanına geldi. "En çok kerkenezi sevdim," dedi. "Onu nasıl hareketsiz durdurdun?" Oğlan ön dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek gülümsedi. "Durdurmadım," dedi. "Sadece bekledim ve izledim. Gerisini kerkenez yaptı." Kız, sanki anlamış gibi başını salladı. Bir çizim alıp alamayacağını sordu ve oğlan ona bir tane verdi.

O akşam oğlan yine düz kayasının üzerine oturdu. Güneş batıyordu ve kerkenez gökyüzünde yüksekteydi. Yeni bir defter açtı. Öğrendiği her şeyi düşündü. Beklemek ve izlemek harika keşiflere yol açmıştı. Kalemmini eline aldı ve çizmeye başladı. Kerkenez yukarıda, her zamanki gibi sabırla havada asılı duruyordu.

Oğlan sabrın kendi başına bir macera olduğunu öğrendi. Sessizce beklemişti ve kerkenez ona sırrını göstermişti. Çizimleri çayırı herkese ulaştırmıştı. Ve artık gökyüzünde bir kuş gördüğünde hep hatırlıyordu: beklersen ve izlersen, harika bir şey görebilirsin. Gülümsedi ve yeni bir sayfaya döndü.